

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 107

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 1 martie 2001

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 201 din 17 octombrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 ¹⁵ alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, modificată și completată prin Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice	2-4		
Decizia nr. 207 din 17 octombrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri agricole sau terenuri aflate permanent sub luciul de apă	4-6		
Decizia nr. 229 din 16 noiembrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. (4) și (5) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată	6-8		
Decizia nr. 28 din 1 februarie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală....	8-10		
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
82. — Ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței privind aprobarea aplicării Reglementării europene JAR 26 — Cerințe adiționale de navigabilitate pentru operare, care cuprinde cerințe specifice de navigabilitate pentru certificarea operatorilor aerieni conform dispozițiilor reglementărilor			
		europene JAR OPS 1 — Transport aerian comercial (avioane) și JAR OPS 3 — Transport aerian comercial (elicoptere), a căror aplicare a fost aprobată prin Ordinul ministrului transporturilor nr. 437/1999	10-11
		150. — Ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței privind aprobarea aplicării Reglementării europene JAR 36 — Zgomotul produs de aeronave, care cuprinde cerințe specifice pentru certificarea acustică a aeronavelor	11-12
		165. — Ordin al ministrului finanțelor publice privind modificarea Ordinului ministrului finanțelor nr. 1.313/1999 pentru aprobarea modelului și conținutului formularelor de declarare a obligațiilor de plată la bugetul de stat datorate de persoanele juridice	12-15
		189. — Ordin al ministrului finanțelor publice pentru aprobarea Programului de aplicare experimentală a Normelor privind consolidarea conturilor	15
		199. — Ordin al ministrului finanțelor publice pentru aprobarea calității de auditor financiar persoanelor fizice care au obținut calificarea în străinătate	16
ACTE ALE CONSILIULUI NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI			
		10. — Decizie privind reducerea cu un an a duratei Licenței de emisie nr. TV 058/1993, acordată Societății Comerciale „Cinemar” — S.R.L. pentru postul de televiziune TV—CINEMAR din Cluj-Napoca	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 201**

din 17 octombrie 2000

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32¹⁵ alin. (2)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale,
modificată și completată prin Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri
pentru accelerarea reformei economice**

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Laurențiu Cristescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32¹⁵ alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, modificată și completată prin Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, excepție ridicată de Uzinele Sodice Govora — S.A. în Dosarul nr. 9.836/1999 al Tribunalului Suceava — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, prin consilier juridic Nicolae Sandu, lipsind celelalte părți: Societatea Comercială „Metadet” — S.A. și Fondul Proprietății de Stat — Direcția teritorială Suceava. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul autorului excepției arată că prin textul de lege criticat s-a creat o situație favorabilă pentru societățile comerciale cu capital majoritar de stat, care pot întârzia împlinirea procedurii de executare silită declanșate, punându-l într-o situație defavorabilă pe creditorul diligent care nu își mai poate realiza creanța, iar dacă o realizează, aceasta se face cu mare întârziere. Se solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, deoarece dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1), referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, precum și pe cele cuprinse în art. 41 alin. (2), referitoare la ocrotirea egală a proprietății private, indiferent de titular.

Reprezentantul Ministerului Public arată că procedura stabilită prin dispozițiile art. 32¹⁵ alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997, modificată și completată prin Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, nu exclude participarea creditorilor societății comerciale la distribuirea sumelor rezultate în urma lichidării, ci doar le suspendă dreptul de a continua executarea silită, suspendare care operează pentru toți creditorii în mod egal. În consecință, se solicită respingerea excepției, ca fiind neîntemeiată, considerându-se că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor art. 16

alin. (1), referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, și nici celor ale art. 41 alin. (2) din Constituție, referitoare la ocrotirea în mod egal a proprietății private, indiferent de proprietar.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 ianuarie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 9.836/1999, **Tribunalul Suceava — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32¹⁵ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, modificată și completată prin Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, excepție ridicată de Uzinele Sodice Govora — S.A.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 32¹⁵ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997, introduse prin art. I pct. 43 din Legea nr. 99/1999, aduc o gravă atingere principiului egalei protecții a proprietății private, consfințit prin art. 41 alin. (2) din Constituția României, în sensul că aceste dispoziții legale se aplică numai societăților comerciale cu capital majoritar de stat, asigurându-se astfel o protejare excesivă a proprietății private a statului în raport cu proprietatea particulară. Se mai consideră că este inadmisibil ca, doar prin voința sa, comerciantul cu capital majoritar de stat, care se declară în dizolvare voluntară și lichidare administrativă, să poată obține suspendarea executării unor hotărâri judecătorești care se bucură de autoritatea de lucru judecat.

Tribunalul Suceava — Secția comercială și de contencios administrativ, exprimându-și opinia, arată că excepția este neîntemeiată, considerând că este firesc ca, în situația în care o societate comercială, prin hotărârea adunării generale, se declară în stare de dizolvare și lichidare, să se suspende orice procedură de executare silită pornită împotriva ei, pentru că, dacă nu s-ar proceda astfel, ar fi posibil ca unii creditori să se îndestuleze din averea sa în dauna altor societăți creditoare care, deși pot să dețină titlu executoriu împotriva aceluiași debitor, nu au declanșat încă procedura de executare silită. Or, potrivit criteriilor stabilite de lege și sub cenzura judecătorului-sindic, lichidatorul, după ce instanța a dispus suspendarea executării silite, este obligat să facă distribuția între creditori a prețului vânzării societății comerciale lichidate.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților

celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prin textul de lege criticat se aplică societății comerciale (supusă privatizării, conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/1997) dispozițiile art. 35 și 36 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului pentru realizarea creanțelor asupra debitorului sau bunurilor sale; or, „Rostul acestor texte este de a stabili o situație de egalitate între creditorii (societăți comerciale și persoane fizice) unui debitor aflat în încetare de plăți, indiferent cine sunt asociații sau acționarii societăților. Ele nu numai că nu sunt contrare dispozițiilor art. 41 alin. (2) din Constituție, ci constituie o aplicare a acestora”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Analizând conținutul motivării excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că obiectul acesteia îl constituie în realitate doar dispozițiile alin. (2) al art. 32¹⁵, iar nu și cele ale alin. (1) al aceluiași articol din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, modificată și completată prin Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 27 mai 1999. Acest text de lege are următorul conținut: „Pe aceeași dată se suspendă judecata tuturor acțiunilor în pretenții, judiciare sau extrajudiciare, îndreptate împotriva societății, termenele de prescripție a acțiunilor de realizare a creanțelor aparținând creditorilor acesteia, precum și orice procedură de executare silită pornită împotriva ei, acestea urmând a fi reluate în cazul în care adunarea generală a acționarilor revine asupra hotărârii de lichidare. Adunarea generală nu va putea reveni asupra măsurii de lichidare, dacă a hotărât închiderea operațională totală a societății sau dacă societatea s-a dizolvat de drept, potrivit art. 32¹⁰.”

Autorul excepției consideră că aceste dispoziții legale sunt contrare prevederilor art. 41 alin. (2) teza întâi, precum și ale art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece măsurile prevăzute în acest text (și anume, suspendarea, între altele, a procedurii judiciare de executare silită, prin simpla voință a datornicului) reprezintă o protecție nejustificată a societăților comerciale cu capital de stat aflate în procedura de lichidare. În acest mod se asigură o protejare excesivă a proprietății private a statului în raport cu proprietatea particulară, ocrotire contrară prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

Textele constituționale considerate de autorul excepției ca fiind încălcate prin dispozițiile legale criticate au următorul conținut:

— Art. 16 alin. (1): „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*”;

— Art. 41 alin. (2) teza întâi: „*Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. [...]*”

Verificând conformitatea textului de lege criticat cu aceste prevederi constituționale, Curtea constată că nu poate fi reținută nici una dintre criticile de neconstituționalitate.

Astfel textul art. 32¹⁵ alin. (2) a fost introdus în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale prin art. I pct. 43 din Legea nr. 99/1999 tocmai pentru a se pune de acord procedura dizolvării voluntare și a lichidării administrative prevăzute de această lege cu procedura de drept comun a reorganizării judiciare și falimentului, prevăzută de Legea nr. 64/1995, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 608 din 13 decembrie 1999. Potrivit art. 35 din Legea nr. 64/1995, „*De la data deschiderii procedurii se suspendă toate acțiunile judiciare sau extrajudiciare pentru realizarea creanțelor asupra debitorului sau bunurilor sale*”, iar conform art. 36 din aceeași lege, „*Deschiderea procedurii suspendă orice termene de prescripție a acțiunilor prevăzute la art. 35. Termenele vor reîncepe să curgă după 30 de zile de la închiderea procedurii*”.

Curtea constată, prin urmare, că procedura de lichidare judiciară prevăzută la art. 32¹⁵ alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997, modificată și completată prin Legea nr. 99/1999, nu contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 41 alin. (2) teza întâi, potrivit căroră „*Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular*”, deoarece nu se instituie nici o preferință pentru vreunul dintre creditorii — inclusiv pentru societățile comerciale cu capital de stat — și nu se realizează o protecție diferită a proprietății acestor societăți în raport cu societățile cu capital privat. Dimpotrivă, rostul dispozițiilor art. 32¹⁵ alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997, modificată și completată prin Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, este acela de a se stabili o situație de egalitate între toți creditorii (societăți comerciale și comercianți persoane fizice) unui debitor aflat în stare de încetare de plăți, indiferent cine sunt asociații, acționarii sau creditorii societății comerciale aflate în lichidare. Această procedură prevăzută de Legea nr. 99/1999 pentru dizolvarea și lichidarea unei societăți comerciale supuse privatizării nu exclude nici unul dintre creditorii societății comerciale de la dreptul de a participa la distribuirea sumelor rezultate din lichidare, ci numai le suspendă dreptul de a continua executarea silită pe calea dreptului comun, suspendare care operează pentru toți creditorii. Rezultă deci că efectul suspensiv al începerii procedurii lichidării judiciare prevăzute de Legea nr. 99/1999, la fel ca și în procedura prevăzută de Legea nr. 64/1995, republicată, are menirea de a-i proteja pe toți creditorii. Dacă nu s-ar acționa în acest mod și s-ar continua executarea silită potrivit procedurii de drept comun, ar însemna ca numai unii dintre creditorii să-și poată recupera creanțele, și anume aceia care au solicitat primii executarea creanțelor. Or, este firesc ca, atunci când o societate comercială are mai mulți creditori, să fie înscrise în tabelul sumelor ce se vor distribui creditorilor toate creanțele care au fost prezentate în termenul prevăzut de lege.

În sfârșit, nu poate fi primită nici critica referitoare la încălcarea prin dispozițiile legale criticate a prevederilor

art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală, potrivit căreia „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”, deoarece textul constituțional se referă la „egalitatea cetățenilor”, iar nu la egalitatea în

drepturi dintre diversele categorii de comercianți, aspect care face obiectul dispozițiilor legale din domeniul dreptului privat. În consecință, invocarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție nu are relevanță în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE :

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32¹⁵ alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, modificată și completată prin Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, excepție ridicată de Uzinele Sodice Govora — S.A. în Dosarul nr. 9.836/1999 al Tribunalului Suceava — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 octombrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Laurențiu Cristescu

Întrucât domnul magistrat-asistent Laurențiu Cristescu se află în imposibilitate de a semna, în locul său semnează,

Magistrat-asistent șef,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 207 din 17 octombrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri agricole sau terenuri aflate permanent sub luciul de apă

Ioan Muraru	președinte
Costică Bulai	judcător
Constantin Doldur	judcător
Kozsokár Gábor	judcător
Nicolae Popa	judcător
Lucian Stângu	judcător
Florin Bucur Vasilescu	judcător
Romul Petru Vonica	judcător
Paula C. Pantea	procuror
Laurențiu Cristescu	magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri agricole sau terenuri aflate permanent sub luciul de apă, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare Banat—Crișana în Dosarul nr. 1.140/2000 al Tribunalului Arad — Secția comercială și de contencios administrativ.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 10 octombrie 2000 și au fost consemnate în încheierea de la acea

dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 17 octombrie 2000.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 aprilie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 1.140/2000, **Tribunalul Arad — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri agricole sau terenuri aflate permanent sub luciul de apă**, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare Banat—Crișana.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 3 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999 încalcă „dreptul de proprietate asupra acțiunilor, drept protejat de Constituția României în art. 41”, deoarece dispune scoaterea din capitalul social al societăților comerciale agricole a terenurilor

deținute de acestea. Se mai arată că fostele întreprinderi agricole de stat au fost transformate în societăți comerciale în baza Legii nr. 15/1990, intrând în patrimoniul lor toate mijloacele de producție, inclusiv terenurile agricole și toate celelalte bunuri avute până atunci în administrare. Prin Hotărârea Guvernului nr. 746/1991 s-a stabilit modul de evaluare a terenurilor agricole, iar valoarea acestora a fost inclusă în valoarea capitalului social, calculându-se astfel numărul acțiunilor societății, din care 70% au revenit Fondului Proprietății de Stat, iar 30% Fondurilor Proprietății Private, transformate ulterior în Societăți de Investiții Financiare. Prin scoaterea terenurilor agricole din capitalul social se diminuează valoarea acestuia și, în mod implicit, numărul acțiunilor ce revin Societății de Investiții Financiare, fiind astfel lezată dreptul său de proprietate.

Tribunalul Arad – Secția comercială și de contencios administrativ, exprimându-și opinia, apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată, întrucât „prevederile art. 3 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999 sunt constituționale, actul normativ enunțat stabilind cadrul juridic privind privatizarea societăților agricole care dețin în exploatare terenuri agricole sau terenuri aflate permanent sub luciul de apă, reclamanta neputând invoca existența unui prejudiciu câtă vreme, la data constituirii Societății Comerciale «Agroindustrială» — S.A. Fântânele în conformitate cu prevederile Legii nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, terenul agricol adus ca aport la capitalul social al societății se afla în proprietatea statului român, devenind mai apoi proprietatea societății pârâte“.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția ridicată este nefondată, întrucât dispozițiile art. 3 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999 „nu aduc atingere dreptului de proprietate privată, garantat de art. 41 din Legea fundamentală, acestea concretizând opțiunea politicii statului în privința reformei economice și a strategiei de privatizare“. Se mai arată că Hotărârea Guvernului nr. 746/1991 a prevăzut majorarea capitalului social doar cu valoarea acelor terenuri care constituiau proprietatea societăților comerciale, iar art. 75 din Legea privatizării societăților comerciale nr. 58/1991 a exclus în mod expres din capitalul social valoarea terenurilor aparținând persoanelor fizice, acționari, în temeiul prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, susținerile părților, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri agricole sau terenuri aflate permanent sub luciul de apă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 607 din 13 decembrie 1999, care au următorul cuprins: „*Terenurile agricole și terenurile aflate permanent sub luciul de apă nu fac parte din capitalul social al societăților comerciale prevăzute la art. 1 și 2.*“

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textul de lege criticat contravine prevederilor art. 41 din Constituție, în general, dar analizând conținutul motivării, Curtea constată că în realitate s-a avut în vedere încălcarea numai a prevederilor alin. (2) teza întâi din art. 41, potrivit căroră: „*Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.*“

Examinând textul de lege criticat, Curtea reține că acesta nu dispune anumite măsuri ce urmează să fie luate în viitor, ci face o simplă constatare în sensul că „*terenurile agricole și terenurile aflate permanent sub luciul de apă nu fac parte din capitalul social...*“. În alin. (2) al art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999 se arată că: „*fac parte din capitalul social al societăților comerciale au obținut certificatul de atestare a dreptului de proprietate asupra terenului de incintă, eliberat de Ministerul Agriculturii și Alimentației...*“

Textul de lege criticat nu afectează dreptul de proprietate al nici unui titular, nu diminuează proprietatea nimănu. Autorul excepției nu a avut niciodată drept de proprietate asupra terenurilor. El deține un pachet de acțiuni care îi conferă un drept de creanță asupra patrimoniului societății comerciale, iar nu un drept de proprietate asupra bunurilor acesteia. Curtea nu poate primi nici susținerea că autorul excepției suferă o pagubă materială prin diminuarea valorii acțiunilor datorită scoaterii din capitalul social a terenurilor agricole. Potrivit prevederilor Legii nr. 58/1991 acțiunile corespunzătoare capitalului social al fiecărei societăți comerciale au fost repartizate procentual între Fondul Proprietății de Stat și fostele Fonduri ale Proprietății Private, care s-au transformat în Societăți de Investiții Financiare. Repartizarea procentuală a acțiunilor societăților comerciale rămâne identică, indiferent de orice modificare a valorii capitalului social.

Curtea mai constată că, în mod legal, terenurile agricole și cele aflate permanent sub luciul de apă nu au fost niciodată incluse în capitalul social al societăților comerciale agricole. Deși prin Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 8 august 1990, lege preconstituțională, societățile comerciale constituite prin transformarea unităților economice de stat au preluat tot patrimoniul acestora, iar la art. 20 alin. 2 din acea lege s-a prevăzut că „*Bunurile din patrimoniul societății comerciale sunt proprietatea acesteia, cu excepția celor dobândite cu alt titlu*“, totuși terenurile agricole nu puteau intra în componența patrimoniului societăților comerciale, întrucât situația juridică a acestora, reconstituirea sau constituirea dreptului de proprietate asupra lor urma să fie reglementată prin acte normative ulterioare. De altfel, Parlamentul adoptase anterior, la 31 iulie 1990, Legea nr. 9 privind interzicerea temporară a înstrăinării terenurilor prin acte între vii, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 1 august 1990.

Într-adevăr, pentru reglementarea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole, precum și a situației juridice a acestor terenuri au fost adoptate succesiv numeroase alte acte normative, cum sunt: Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998; Legea arendării nr. 16/1994, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 91 din 7 aprilie 1994, modificată și completată prin Legea nr. 58/1995 și prin Legea nr. 65/1998; Legea nr. 54/1998 privind circulația juridică a terenurilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 102 din 4 martie 1998; Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE :

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare Banat-Crișana în Dosarul nr. 1.140/2000 al Tribunalului Arad — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 octombrie 2000.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **Ioan Muraru**

Magistrat-asistent,
Laurențiu Cristescu

Întrucât magistratul-asistent Laurențiu Cristescu se află în incapacitate temporară de muncă, în locul său semnează, în temeiul art. 261 din Codul de procedură civilă,
Magistrat-asistent șef,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 229

din 16 noiembrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. (4) și (5) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. (4) și (5) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Arcas” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 6.484/1998 al Tribunalului București — Secția comercială.

La apelul nominal se prezintă Gheorghe Paraschiv, reprezentantul Societății Comerciale „East Europ Trading” — S.A. din București. Lipsesc celelalte părți (Societatea Comercială „Arcas” — S.R.L. din București și Societatea Comercială „Pentaco” — S.A. din București), față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Societății Comerciale „East Europ Trading” — S.A. din București, considerând că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că dispozițiile legale criticate sunt norme de natură procedurală care, potrivit prevederilor art. 125 alin. (3) din Constituție, se stabilesc prin lege. Se arată că astfel de norme pot aduce atingere unor prevederi constituționale dacă îngăduiesc exercitarea unor drepturi sau a unor libertăți constituționale, ceea ce însă nu este cazul în speță. În final se solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 aprilie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 6.484/1998, **Tribunalul București — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. (4) și (5) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Arcas” — S.R.L. din București, debitoare într-o cauză al cărei obiect îl constituie cererea de deschidere a procedurii falimentului, formulată de creditorii: Societatea Comercială „Pentaco” — S.A. și Societatea Comercială „East Europ Trading” — S.A., ambele din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că „prevederile art. 59 alin. (4) din Legea nr. 64/1995, republicată, prin limitarea la un timp foarte scurt a propunerii planului de reorganizare și continuarea activității debitorului, respectiv la termenul de 30 de zile de la deschiderea procedurii și posibilitatea prelungirii de judecătorul-sindic cu cel mult 60 de zile, încalcă prevederile art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituția României”, referitoare la obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție. Se arată în acest sens că și în situația în care debitorul, după expirarea termenului prevăzut, eventual prelungit, ar ajunge într-o situație favorabilă pentru lichidarea datoriilor, acesta este împiedicat în valorificarea factorilor de producție. În opinia autorului excepției, prin dispozițiile art. 59 alin. (5) din Legea nr. 64/1995, republicată, „se desăvârșește cadrul legislativ nefavorabil libertății comerțului și valorificării tuturor factorilor de producție”, contrar dispozițiilor art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție.

Tribunalul București — Secția comercială, exprimându-și opinia, apreciază că excepția nu este întemeiată, întrucât „este normal ca pentru depunerea planului de reorganizare să fie stabilit un termen de decădere având în vedere rolul pe care trebuie să-l îndeplinească planul în procedura lichidării, precum și celeritatea judecării cauzelor întemeiate pe dispozițiile Legii nr. 64/1995”.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția este neîntemeiată, având în vedere că „stabilirea unui termen limită în cursul căruia debitorul sau celelalte părți interesate, menționate la alin. (1) al art. 59, pot supune atenției creditorilor un plan de reorganizare (*lato sensu*), se bazează pe realitățile economice [...], ca și pe continua degradare valorică a averii debitorului, care dau naștere, în consecință, la diminuarea corespunzătoare a cotei falimentare pe care creditorii o vor recupera”. Pe de altă parte, se arată în continuare, „art. 128 din Legea nr. 64/1995, republicată, stabilește că prevederile acesteia se completează, în măsura compatibilității lor, cu cele ale Codului de procedură civilă și ale Codului comercial, iar, în acest fel, instituția termenului de decădere se aplică, în mod corespunzător, și în procedura de insolvență, debitorul fiind îndreptățit să prezinte un plan și după expirarea celor

maximum 90 de zile, în condițiile prevăzute de art. 103 din Codul de procedură civilă”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 59 alin. (4) și (5) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 608 din 13 decembrie 1999, dispoziții care au următorul cuprins: „(4) *Planul va trebui să fie propus în termen de 30 de zile de la data deschiderii procedurii. Termenul poate fi prelungit de judecătorul-sindic cu cel mult 60 de zile.*

(5) *Nerespectarea termenelor prevăzute la alin. (4) conduce la decăderea părților din dreptul de a depune un plan de reorganizare sau de lichidare și, ca urmare, la trecerea, din dispoziția tribunalului, la procedura falimentului.*”

Autorul excepției susține că aceste dispoziții legale contravin prevederilor art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, potrivit cărora: „*Statul trebuie să asigure:*

a) *libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție;*”

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile Legii nr. 64/1995, republicată, sunt de natură procedurală, așa cum rezultă de altfel chiar din titlul legii: „*privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului*”. Or, potrivit dispozițiilor art. 125 alin. (3) din Constituție, „*Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege*”. Așa fiind, intră în atribuția exclusivă a legiuitorului stabilirea normelor procedurale, inclusiv a termenelor în care trebuie îndeplinite anumite acte procedurale, pentru ca acestea să poată produce efecte. O normă procedurală poate să aducă atingere unor prevederi constituționale în cazul în care împiedică sau îngreudește exercitarea unor drepturi sau libertăți consacrate de Constituție. În speța de față însă nu aceasta este situația, pentru că societatea comercială ajunsă în incapacitate de plată, la fel ca oricare altă persoană legată printr-un interes de această stare, are la dispoziție un timp suficient spre a elabora și a depune un eventual plan de reorganizare ori de lichidare. Durata acestei perioade se întinde până la introducerea cererii în justiție și deschiderea procedurii, precum și după deschiderea acesteia, în cadrul termenului de 30 de zile, termen ce poate fi prelungit cu cel mult 60 de zile.

Curtea reține că soluționarea operativă a litigiilor de această natură este impusă de interesul legat de stingerea consecințelor insolvabilității unui comerciant și de recuperarea creanțelor. Autorul excepției pretinde de fapt prelungirea *sine die* a termenului în care se poate depune un eventual plan de reorganizare sau de lichidare. Aceasta ar

fi de natură să determine persistența incertitudinii și tergiversarea rezolvării litigiilor, ceea ce lezează în mod evident interesele legitime ale celorlalte părți. Se constată că tocmai dispozițiile art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție — pretins încălcate de dispozițiile legale atacate — creează în sarcina statului obligația de a asigura crearea unui cadru favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, iar aceste dispoziții îi vizează, deopotrivă, pe toți agenții economici, atât pe debitori, ale căror datorii trebuie executate în condițiile legii, cât și pe creditori, față de care se impune crearea condițiilor corespunzătoare pentru recuperarea creanțelor. De asemenea, Curtea reține că nerezolvarea situațiilor de insolvabilitate poate leza interesele generale ale societății comerciale, întrucât aceasta determină existența în lanț a arieratelor, diminuarea capacității de plată și afectează implicit posibilitatea continuării acti-

vității altor agenți economici, având efecte și asupra realizării veniturilor bugetului public național.

În sfârșit, cu privire la critica potrivit căreia dispozițiile legale ce fac obiectul excepției de neconstituționalitate aduc atingere drepturilor și intereselor persoanelor care, datorită unor cauze obiective, nu au putut depune planul de reorganizare sau de lichidare înăuntrul termenului de decădere, Curtea constată că nici această critică nu este întemeiată, pentru că și în asemenea situații sunt aplicabile dispozițiile art. 103 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora neîndeplinirea actului de procedură în termenul prevăzut de lege atrage decăderea, „[...] *afară de cazul când legea dispune altfel sau când partea dovedește că a fost împiedicată printr-o împrejurare mai presus de voința ei*”. Așadar, acel act procedural poate fi valabil îndeplinit în termen de 15 zile de la încetarea împiedicării.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 125 alin. (3), al art. 134 alin. (2) lit. a), al art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E :

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. (4) și (5) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Arcas” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 6.484/1998 al Tribunalului București — Secția comercială.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 noiembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 28 din 1 februarie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149 alin. 3

din Codul de procedură penală

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marioara Prodan	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Nicușor Adrian Dumitrescu în Dosarul nr. 1.687/2000 al Judecătoriai Calafat, județul Dolj.

La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, precum și a celorlalte părți: Societatea Comercială „Dalco Simpes” — S.R.L. București, Societatea Comercială „Zonc

Com” — S.R.L. București și Gheorghe Izdriță. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca fiind inadmisibilă. În acest sens se arată că dispozițiile art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală nu mai pot face obiectul excepției, conform art. 23 alin. (3) și (6) din Legea nr. 47/1992, republicată, deoarece prin decizii anterioare (Decizia nr. 60 din 25 mai 1994, rămasă definitivă prin Decizia nr. 20 din 15 februarie 1995, și Decizia nr. 546 din 4 decembrie 1997) Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, fiind contrare prevederilor art. 23 alin. (4) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 septembrie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 1.687/2000, **Judecătoria Calafat a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Nicușor Adrian Dumitrescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia, prin avocat, susține că dispozițiile art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală încalcă prevederile art. 23 alin. (4) din Constituție, referitoare la libertatea individuală, potrivit cărora arestarea se poate face în temeiul unui mandat emis de magistrat, pentru o durată de cel mult 30 de zile, fără a se face referire la fazele procesului. Se invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 60 din 25 mai 1994, rămasă definitivă prin Decizia nr. 20 din 15 februarie 1995, și Decizia nr. 546 din 4 decembrie 1997, prin care Curtea a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală în raport cu prevederile aceluiași text constituțional. Autorul excepției subliniază că, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție, deciziile Curții Constituționale sunt obligatorii.

Judecătoria Calafat, județul Dolj, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149 din Codul de procedură penală, consideră că excepția nu are legătură cu luarea măsurii arestării preventive de către procuror, deoarece textul se referă la arestarea inculpatului în cursul judecării, iar măsura luată de instanță „nu are durata de 30 de zile, aceasta neavând ca suport art. 23 alin. (4) din Constituție; prevederea constituțională în sensul căreia reținerea sau arestarea este permisă în cazurile și cu procedura prevăzute de lege înseamnă o trimitere la Codul de procedură penală. Instituirea unei proceduri distincte de cea referitoare la măsura arestării luată de procuror este de natură să ofere instanței posibilitatea de a exercita nu numai un control judiciar preventiv, ci și un permanent autocontrol, pe tot parcursul judecării procesului penal. Din moment ce instanța, potrivit legii, poate mai mult, pronunțând o hotărâre de condamnare, cu executarea pedepsei într-un loc de deținere, ea poate și mai puțin, dispunând asupra arestării inculpatului“. În continuare Judecătoria Calafat argumentează: „Pentru că instanța este singura autoritate căreia i s-a recunoscut o atare competență, aceasta explică de ce legiuitorul nu a mai considerat necesar ca mandatul de arestare emis în cursul judecării să fie limitat la 30 de zile. Deoarece instanța a fost sesizată înainte de expirarea mandatului de arestare emis de procuror, măsura durează până la judecarea definitivă a cauzei, afară de cazul când instanța dispune revocarea măsurii. Această interpretare stă la baza practicii instanțelor judecătorești de pe raza Curții de Apel Craiova, care o dată sesizate prin rechizitoriul procurorului, cu cauze în care există inculpați arestați, nu mai prelungesc măsura arestării preventive.“

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală este întemeiată, arestarea preventivă, indiferent dacă s-a dispus în cursul urmăririi penale sau al judecării, fiind conformă cu art. 23 alin. (4) din Constituție, dacă nu depășește 30 de zile.

Orice prelungire a arestării preventive nu se poate face decât pentru o durată care nu poate depăși 30 de zile. Se mai arată că asupra excepției de neconstituționalitate referitoare la aceleași dispoziții legale Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 60 din 25 mai 1994, rămasă definitivă prin Decizia nr. 20 din 15 februarie 1995, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 57 din 28 martie 1995, precum și prin Decizia nr. 546 din 4 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 2 martie 1998, constatându-se că aceste dispoziții sunt neconstituționale, întrucât sunt contrare prevederilor art. 23 alin. (4) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere comunicat de Guvern, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală, dispoziții care prevăd: *„Arestarea inculpatului în cursul judecării durează până la soluționarea definitivă a cauzei, afară de cazul când instanța dispune revocarea ei.“*

Autorul excepției susține că aceste dispoziții sunt contrare art. 23 alin. (4) din Constituție, privitor la arestarea preventivă, text care are următoarea redactare: *„Arestarea se face în temeiul unui mandat emis de magistrat, pentru o durată de cel mult 30 de zile. Asupra legalității mandatului, arestatul se poate plânge judecătorului, care este obligat să se pronunțe prin hotărâre motivată. Prolungirea arestării se aprobă numai de instanța de judecată.“*

Curtea constată că dispozițiile art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate. Astfel Curtea, prin Decizia nr. 60 din 25 mai 1994, rămasă definitivă prin Decizia nr. 20 din 15 februarie 1995, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 57 din 28 martie 1995, a constatat că dispozițiile art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează în sensul că durata arestării, dispusă de instanță în cursul judecării, poate depăși 30 de zile, fără să fie necesară prelungirea în condițiile art. 23 alin. (4) din Constituție. S-a reținut că aceste dispoziții legale trebuie interpretate în corelație cu prevederile textului constituțional menționat, potrivit căruia durata arestării este de cel mult 30 de zile.

Printr-o decizie ulterioară, și anume prin Decizia nr. 546 din 4 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 2 martie 1998, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală și a constatat că prevederea potrivit căreia *„Arestarea inculpatului în cursul judecării durează până la soluționarea definitivă a cauzei“* este neconstituțională, urmând ca în legătură cu durata

arestării să se facă aplicarea directă a art. 23 alin. (4) din Constituție.

În aceste condiții Curtea reține că, potrivit art. 23 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, „Nu pot face obiectul excepției [...] prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale“. În consecință, întrucât dispozițiile legale criticate au fost constatate ca fiind neconstituționale prin deciziile anterioare menționate, Curtea urmează ca în prezenta cauză să respingă excepția, ca fiind inadmisibilă, în temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, republicată, care prevăd că, „Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța o va respinge printr-o încheiere motivată, fără a mai sesiza Curtea Constituțională“.

Cu toate acestea, instanța de judecată a ignorat nu numai aceste dispoziții legale, dar și prevederile constituționale cuprinse în art. 145 alin. (2) teza întâi, conform cărora „Deciziile Curții Constituționale sunt obligatorii și au putere numai pentru viitor. [...]“, precum și prevederile art. 23 alin. (4) din Constituție, referitoare la libertatea individuală, și anume la arestarea preventivă, prevederi potrivit cărora: „Arestarea se face în temeiul unui mandat emis de magistrat, pentru o durată de cel mult 30 de zile. [...] Prolungirea arestării se aprobă numai de instanța de judecată.“ Independența judecătorului prevăzută la art. 125 alin. (2)

din Constituție a fost greșit considerată ca o independență față de lege și față de Constituție, cu toate că, potrivit art. 51, „Respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie“, iar în art. 123 din Legea fundamentală se prevede că: „(1) Justiția se înfăptuiește în numele legii.

(2) Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.“

De asemenea, Constituția prevede la art. 1 alin. (3) că „România este un stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate“. Or, printre aceste valori garantate, libertatea individuală ocupă un loc fundamental.

În sfârșit, Curtea reține că motivarea opiniei instanței judecătorești, în sensul că „din moment ce instanța, potrivit legii, poate mai mult, pronunțând o hotărâre de condamnare, cu executarea pedepsei într-un loc de deținere, ea poate și mai puțin, dispunând asupra arestării inculpatului“, nu are nici o legătură cu prevederile constituționale menționate, deoarece în cauză nu este pusă în discuție competența instanței de a dispune arestarea sau prelungirea arestării, ci numai durata pentru care se dispune această arestare sau prelungire, durată care, potrivit art. 23 alin. (4) din Constituție, este de cel mult 30 de zile.

Pentru aceste considerente Curtea urmează să respingă, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Nicușor Adrian Dumitrescu în Dosarul nr. 1.687/2000 al Judecătoriei Calafat, județul Dolj.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 februarie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Marioara Prodan

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL LUCRĂRILOR PUBLICE,
TRANSPORTURILOR ȘI LOCUINȚEI

ORDIN

privind aprobarea aplicării Reglementării europene JAR 26 — Cerințe adiționale de navigabilitate pentru operare, care cuprinde cerințe specifice de navigabilitate pentru certificarea operatorilor aeriени conform dispozițiilor reglementărilor europene JAR OPS 1 — Transport aerian comercial (avioane) și JAR OPS 3 — Transport aerian comercial (elicoptere), a căror aplicare a fost aprobată prin Ordinul ministrului transporturilor nr. 437/1999

Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,
pentru îndeplinirea atribuțiilor ce revin Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței ca autoritate de stat în domeniul transporturilor,
în scopul armonizării reglementărilor naționale cu cele ale Uniunii Europene în domeniul aviației civile,
luând în considerare procesul de implementare în Europa a unui cod unic privind siguranța zborului,

în temeiul art. 12 lit. b), d) și i) din Ordonanța Guvernului nr. 19/1997 privind transporturile, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 197/1998, republicată și modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 94/2000, al art. 4 lit. b), e) și f) din Ordonanța Guvernului nr. 29/1997 privind Codul aerian, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 130/2000 și republicată,

în baza art. 2 pct. 5, a art. 3 pct. 31 și a art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 3/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței, precum și a art. 4 pct. 4.1 și 4.2 din Regulamentul de organizare și funcționare a Autorității Aeronautice Civile Române, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 405/1993 privind înființarea Autorității Aeronautice Civile Române,

emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă aplicarea de către Regia Autonomă „Autoritatea Aeronautică Civilă Română” a Reglementării europene JAR 26 — Cerințe adiționale de navigabilitate pentru operare, denumită în continuare *JAR 26*, precum și a amendamentelor ulterioare la aceasta, care cuprinde cerințe specifice de navigabilitate pentru certificarea operatorilor aerieni conform dispozițiilor reglementărilor europene JAR OPS 1 — Transport aerian comercial (avioane) și JAR OPS 3 — Transport aerian comercial (elicoptere), a căror aplicare a fost aprobată prin Ordinul ministrului transporturilor nr. 437/1999, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 460 din 22 septembrie 1999.

Art. 2. — Procedurile specifice de aplicare a prevederilor Reglementării europene JAR 26 vor fi stabilite de Regia Autonomă „Autoritatea Aeronautică Civilă Română”.

Art. 3. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 4. — Regia Autonomă „Autoritatea Aeronautică Civilă Română” va pune la dispoziție tuturor celor interesați textul tradus în limba română al Reglementării europene JAR 26, precum și al amendamentelor la aceasta.

Art. 5. — Direcția generală de servicii transport aerian și aeroporturi din cadrul Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței și Regia Autonomă „Autoritatea Aeronautică Civilă Română” vor lua măsuri pentru aducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

p. Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,

Ion Șelaru,
secretar de stat

București, 23 ianuarie 2001.
Nr. 82.

MINISTERUL LUCRĂRILOR PUBLICE,
TRANSPORTURILOR ȘI LOCUINȚEI

ORDIN

privind aprobarea aplicării Reglementării europene JAR 36 — Zgomotul produs de aeronave, care cuprinde cerințe specifice pentru certificarea acustică a aeronavelor

Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,
pentru îndeplinirea atribuțiilor ce revin Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței ca autoritate de stat în domeniul transporturilor,

în scopul armonizării reglementărilor naționale cu cele ale Uniunii Europene în domeniul aviației civile, luând în considerare procesul de implementare în Europa a unui cod unic privind siguranța zborului, în temeiul art. 12 lit. b) și d) din Ordonanța Guvernului nr. 19/1997 privind transporturile, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 197/1998, republicată și modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 94/2000, al art. 4 lit. b) și l) din Ordonanța Guvernului nr. 29/1997 privind Codul aerian, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 130/2000 și republicată,

în baza art. 2 pct. 5, a art. 3 pct. 17 și a art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 3/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței, precum și a art. 4 pct. 4.1 din Regulamentul de organizare și funcționare a Autorității Aeronautice Civile Române, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 405/1993 privind înființarea Autorității Aeronautice Civile Române,

emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă aplicarea de către Regia Autonomă „Autoritatea Aeronautică Civilă Română” a Reglementării europene JAR 36 — Zgomotul produs de

aeronave, denumită în continuare *JAR 36*, precum și a amendamentelor ulterioare la aceasta, care cuprinde cerințele specifice pentru certificarea acustică a aeronavelor.

Art. 2. — Procedurile specifice de aplicare a prevederilor Reglementării europene JAR 36 vor fi stabilite de Regia Autonomă „Autoritatea Aeronautică Civilă Română”.

Art. 3. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 4. — Regia Autonomă „Autoritatea Aeronautică Civilă Română” va pune la dispoziție tuturor celor interesați

textul tradus în limba română al Reglementării europene JAR 36, precum și al amendamentelor la aceasta.

Art. 5. — Direcția generală de servicii transport aerian și aeroporturi din cadrul Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței și Regia Autonomă „Autoritatea Aeronautică Civilă Română” vor lua măsuri pentru aducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,
Miron Tudor Mitrea

București, 12 februarie 2001.
Nr. 150.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN
privind modificarea Ordinului ministrului finanțelor nr. 1.313/1999
pentru aprobarea modelului și conținutului formularelor de declarare a obligațiilor de plată
la bugetul de stat datorate de persoanele juridice

Ministrul finanțelor publice,

în temeiul art. 2 alin. (2) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 68/1997 privind procedura de întocmire și depunere a declarațiilor de impozite și taxe, republicată, și al art. 14 alin. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 18/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice,

având în vedere modificările intervenite în legislația specifică privind impozitul pe profit,
emite următorul ordin:

Art. 1. — Anexele nr. 4a) și 4b) la Ordinul ministrului finanțelor nr. 1.313/1999 pentru aprobarea modelului și conținutului formularelor de declarare a obligațiilor de plată la bugetul de stat datorate de persoanele juridice se înlocuiesc cu anexele nr. 1 și 2 la prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală de proceduri fiscale, Direcția generală de politică și legislație fiscală, Direcția generală a

politicilor și resurselor umane, precum și direcțiile generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene, respectiv a municipiului București, vor aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 14 februarie 2001.
Nr. 165.

MF ROMANIA	DECLARATIE privind impozitul pe profit pe anul	Nr. inreg. _____
		Din data de: _____ <i>Loc rezervat pentru unitatea fiscala</i>

DATE DE IDENTIFICARE ALE PLATITORULUI**Cod fiscal:**

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Denumire											
Judet				Localitate							
Strada				Numar		Bloc		Scara		Ap.	
Cod postal				Sector		Tel:			Fax:		

- Lei -

Nr. crt.	DENUMIRE INDICATORI	SUME
1.	Venituri din exploatare	1.
2.	Cheltuieli aferente veniturilor din exploatare (inclusiv cheltuielile privind impozitul pe profit)	2.
3.	Profit (pierdere) din exploatare (rd. 1-rd. 2)	3.
4.	Venituri financiare	4.
5.	Cheltuieli financiare	5.
6.	Profit (pierdere) financiar (rd. 4-rd. 5)	6.
7.	Venituri excepționale	7.
8.	Cheltuieli excepționale	8.
9.	Profit (pierdere) excepțional (rd. 7-rd. 8)	9.
10.	Total profit (pierdere) (rd. 3+rd. 6+rd. 9)	10.
11.	Dividende primite de la alta persoana juridica, romana sau straina	11.
12.	Alte venituri neimpozabile	12.
13.	Sume utilizate pentru constituirea sau majorarea fondului de rezerva in limita a 5% din profitul contabil anual pana ce acesta va atinge 20% din capitalul social	13.
14.	Sume utilizate pentru constituirea sau majorarea rezervei create de banci in limita a 2% din soldul crederilor acordate si a fondului de rezerva in limitele prevazute de Legea bancara nr. 58/1998	14.
15.	Alte sume deductibile in limitele prevazute de legislatia in vigoare	15.
16.	Total deducteri (total rd. 11 pana la rd. 15)	16.
17.	Profit (pierdere) (rd. 10-rd. 16)	17.
18.	Impozitul pe profitul din orice sursa, romana si straina, din care:	18.
18.1	- impozitul pe venitul realizat in strainatate	18.1
19.	Amenzi, majorari de intarziere, majorari si penalitati platite sau datorate autoritatilor romane sau straine, confiscari de bunuri sau de valori	19.
20.	Cheltuieli de protocol care depasesc limita prevazuta de lege	20.
21.	Sume utilizate pentru constituirea sau majorarea provizionelor, a rezervelor, peste limitele prevazute de lege	21.
22.	Cheltuieli de sponsorizare ce depasesc limita legala	22.
23.	Pierderi din surse externe, calculate pe fiecare sursa de venit	23.
24.	Alte cheltuieli nedeductibile din punct de vedere fiscal	24.
25.	Total cheltuieli nedeductibile (total rd. 18 pana la rd. 24)	25.
26.	Total profit impozabil (pierdere) imatinut de reportarea pierderii (rd. 17+rd. 25)	26.
27.	Pierdere fiscala de recuperare din anii precedenti	27.
28.	Profit impozabil (pierdere) (rd. 26-rd. 27)	28.
29.	Total impozit pe profit, din care:	29.
29.1	Impozit aferent profitului ce se impune cu cota de 25% (rd.28 x 25%)	29.1

*) Reprodușă în facsimil.

Nr. crt.	DENUMIRE INDICATORI		SUME
29.2	Impozit aferent profitului obținut în baruri și cluburi de noapte (rd.28 x K x 50%)	29.2	
29.3	Impozit aferent profitului ce se înregistrează cu o rată de 5% (rd.28 x K x 5%)	29.3	
29.4	Impozit aferent profitului obținut printr-un sediu permanent în România	29.4	
30.	Credit fiscal, din care:	30	
30.1	- credit fiscal extern	30.1	
30.2	- impozit pe profit scutit	30.2	
31.	Reduceri de impozit pe profit calculate potrivit legislației în vigoare	31	
32.	Total credit fiscal (rd. 30+ rd. 31)	32	
33.	Impozit pe profit datorat (rd.29-rd.32)	33	
34.	Impozit pe profit pe anul curent plătit cumulativ de la începutul anului fiscal	34	
35.	Impozit pe profit de plată (rd. 33- rd.34)	35	
36.	Impozit pe profit plătit în plus (rd.34-rd.33)	36	

Sub sancțiunile aplicate faptei de fals în acte publice declar ca datele din aceasta declarație sunt corecte și complete.

Nume, prenume _____
 Funcția _____

Semnatura și stampila

Prezentul titlu de creanță devine titlu executoriu, în condițiile legii.

ANEXA Nr. 2

[Anexa nr. 4b) la Ordinul nr. 1.313/1999]

INSTRUCȚIUNI

pentru completarea formularului „Declarație privind impozitul pe profit“

Se completează și se depune anual, după definitivarea impozitului pe profit pe baza datelor din bilanțul contabil anual, până la data de 15 aprilie a anului curent pentru anul expirat.

La completarea formularului se va ține seama de prevederile Ordonanței Guvernului nr. 70/1994 privind impozitul pe profit, cu modificările și completările ulterioare, și ale Hotărârii Guvernului nr. 402/2000 pentru aprobarea Instrucțiunilor privind metodologia de calcul al impozitului pe profit.

• **Rândurile 1—9** — se completează cu sumele respective, astfel cum sunt înregistrate în evidența contabilă a contribuabilului. Pierderile se vor trece în paranteze la rândurile 3, 6 și 9.

• **Rândul 10** — pierderea se trece în paranteze.

• **Rândul 11** — se completează cu dividendele pe care contribuabilul le-a primit de la o altă persoană juridică, română sau străină.

• **Rândul 12** — se înscriu sumele reprezentând:

— diferențele favorabile de valoare a titlurilor de participare înregistrate ca urmare a încorporării rezervelor, a beneficiilor sau a primelor de emisiune ori prin compensarea unor creanțe la societatea la care se dețin participațiile;
 — veniturile, respectiv cheltuielile, rezultate din anularea datoriilor sau din încasarea creanțelor, după caz, ca urmare a transferului de acțiuni sau de părți sociale de la Fondul Proprietății de Stat, conform convențiilor;

— rambursările de cheltuieli nedeductibile, precum și veniturile rezultate din anularea provizioanelor pentru care

nu s-a acordat deducere sau veniturile realizate din stornarea ori recuperarea unor cheltuieli nedeductibile.

• **Rândul 13** — se înscrie creșterea netă a fondului de rezervă în timpul anului, dacă acesta există, în limita a 5% din profitul contabil anual, până când acesta va atinge 20% din capitalul social.

• **Rândul 15** — se completează de către contribuabilii care beneficiază de deduceri la calculul profitului impozabil.

• **Rândul 18** — se trece suma impozitului pe profit realizat, care este înregistrat ca o cheltuială în evidența contabilă a contribuabilului.

• **Rândul 18.1** — se completează cu suma impozitului pe veniturile din străinătate reflectate drept cheltuială în evidența contabilă a contribuabilului.

• **Rândul 19** — se înscriu amenzile, majorările de întârziere, majorările și penalitățile plătite sau datorate autorităților române și străine ori în cadrul contractelor economice încheiate cu persoane nerezidente în România, precum și confiscările de bunuri sau de valori efectuate potrivit legislației legale în vigoare și reflectate drept cheltuială în evidența contribuabilului.

• **Rândul 20** — se completează cu suma cheltuielilor care nu se încadrează în prevederile legale.

• **Rândul 21** — se trec toate sumele din evidența contabilă a contribuabilului, angajate pentru constituirea sau majorarea provizioanelor și a rezervelor, peste limita legală, cu excepția sumelor înscrise la rândul 14 din declarație și a rezervelor tehnice ale societăților de asigurare și reasigurare constituite conform prevederilor legale în vigoare.

• **Rândul 22** — se înscrie valoarea cheltuielilor de sponsorizare, peste limita prevăzută de Legea nr. 32/1994 privind sponsorizarea, cu modificările și completările aprobate prin Ordonanța Guvernului nr. 36/1998 pentru modificarea și completarea Legii nr. 32/1994 privind sponsorizarea, precum și de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 127/1999 privind instituirea unor măsuri cu caracter fiscal și îmbunătățirea realizării și colectării veniturilor statului.

• **Rândul 23** — se completează cu valoarea cheltuielilor aferente veniturilor din străinătate ce depășesc veniturile respective. Calculul pentru fiecare sursă de venituri externe se efectuează separat.

• **Rândul 24** — se înscriu sumele reprezentând depășiri ale plafoanelor admisibile, stabilite prin dispoziții legale.

• **Rândul 26** — pierderea se înscrie în paranteze.

• **Rândul 27** — se înregistrează pierderea fiscală de recuperat, aferentă ultimilor 5 ani, prezentată în rândul 28 din declarația anului precedent. Recuperarea se efectuează în ordinea înregistrării acestora, la fiecare termen de plată a impozitului pe profit, potrivit prevederilor legale în vigoare din anul înregistrării acestora.

• **Rândul 28** — pierderea se înscrie în paranteze.

• **Rândul 30** — se înscriu sumele plătite în străinătate, cu titlu de impozit pe dobânzi, redevențe, comisioane,

dividende, prime de asigurare, impozit pe profit plătit în străinătate, impozitul scutit la plată într-un an fiscal, potrivit prevederilor legale în vigoare.

• **Rândul 30.1.** — se completează cu cea mai mică dintre următoarele două valori:

1. suma impozitelor externe plătite sau reținute pentru venitul din sursa externă, confirmată de documentele ce atestă plata acestora;

2. suma egală cu diferența dintre veniturile impozabile realizate în străinătate și cheltuielile deductibile aferente acestora, la care se aplică cota de impozit pe profit din România.

• **Rândul 30.2.** — se înscrie suma ce reprezintă scutirea de la plata impozitului pe profit realizat din activitatea desfășurată pe durata de existență a zonei defavorizate sau a zonei libere etc.

• **Rândul 31** — se înscriu sumele ce reprezintă reduceri ale impozitului pe profit, calculate potrivit legislației în vigoare, inclusiv bonificația de 5% conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 11/1999 privind acordarea de facilități fiscale agenților economici.

• **Rândul 34** — se înscrie suma impozitului pe profit datorat și plătit pentru anul fiscal de raportare.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

O R D I N pentru aprobarea Programului de aplicare experimentală a Normelor privind consolidarea conturilor

Ministrul finanțelor publice,
în baza atribuțiilor prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 18/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului
Finanțelor Publice,
având în vedere prevederile art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 704/1993 pentru aprobarea unor măsuri de executare a Legii contabilității nr. 82/1991,
emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă aplicarea experimentală a Normelor privind consolidarea conturilor, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor nr. 772/2000, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 374 din 11 august 2000.

Art. 2. — (1) Aplicarea experimentală a normelor prevăzute la art. 1 privește situațiile financiare ale anului 2000 pentru un eșantion de societăți comerciale care dețin participații la capitalul social al altor societăți și care le asigură exercitarea unui control sau a unei influențe semnificative asupra acestora.

(2) Societățile comerciale care vor aplica experimental Normele privind consolidarea conturilor sunt cuprinse în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

(3) Aplicarea prevederilor Ordinului ministrului finanțelor nr. 772/2000 la societățile comerciale de grup se va efec-

tua începând cu situațiile financiare ale anului 2001, pe baza programului care va fi aprobat în acest sens.

Art. 3. — Societățile comerciale incluse în consolidare, respectiv societatea consolidantă și societățile în care aceasta deține participații, supuse prevederilor prezentului ordin, aplică și prevederile Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 94/2001 pentru aprobarea Reglementărilor contabile armonizate cu Directiva a IV-a a Comunităților Economice Europene și cu Standardele Internaționale de Contabilitate.

Art. 4. — Direcția de reglementări contabile va lua măsuri pentru aducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 20 februarie 2001.
Nr. 189.

ANEXĂ

L I S T A

**cuprinzând societățile comerciale care vor aplica experimental
Normele privind consolidarea conturilor, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor nr. 772/2000**

1. Societatea Națională a Petrolului „Petrom” — S.A. București
2. Societatea Comercială „Oltchim” — S.A. Râmnicu Vâlcea
3. Societatea Comercială „Romtelecom” — S.A. București
4. Societatea Comercială „Imsat” — S.A. București
5. Societatea Comercială „Ana Group” — S.A. București.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN**pentru aprobarea calității de auditor financiar persoanelor fizice care au obținut calificarea în străinătate**

Ministrul finanțelor publice,

în baza prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 18/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, având în vedere prevederile art. 33 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999 privind activitatea de auditor financiar și ale art. 14 din Regulamentul de organizare și funcționare a Camerei Auditorilor din România, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 591/2000, având în vedere propunerea Consiliului Camerei Auditorilor din România, emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă calitatea de auditor financiar persoanelor fizice care au obținut calificarea de auditor financiar în străinătate, pe baza susținerii testului de aptitudini

profesionale, conform listei-anexă la prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 20 februarie 2001.
Nr. 199.

ANEXĂ

LISTA**cuprinzând persoanele fizice care au calificarea de auditor financiar obținută în străinătate și calitatea de auditor financiar dobândită în România**

Nr. crt.	Numărul dosarului	Numele și prenumele	Nr. crt.	Numărul dosarului	Numele și prenumele
0	1	2	0	1	2
1.	4.011	Anița Adrian Mihai	8.	2.450	Kharrat Emile
2.	4.004	Ballot Thierry	9.	4.013	King Neale George
3.	3.998	Burcea Carmen	10.	3.997	Laye Jacqueline
4.	3.999	Diaconu Mihaela	11.	4.001	Olsson Mikael
5.	4.006	Elhadeh Selim	12.	4.005	Topay Aysen
6.	860	Giancarlo Cristiano	13.	4.016	Unwin James Charles
7.	4.002	Gontard François	14.	4.016	Van Hoeven Willem Cornelis

ACTE ALE CONSILIULUI NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI

CONSILIUL NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI

DECIZIE**privind reducerea cu un an a duratei Licenței de emisie nr. TV 058/1993, acordată Societății Comerciale „Cinemar” — S.R.L. pentru postul de televiziune TV—CINEMAR din Cluj-Napoca**

În conformitate cu dispozițiile art. 29 din Legea audiovizualului nr. 48/1992, Consiliul Național al Audiovizualului decide:

Articol unic. — Se reduce cu un an durata Licenței de emisie nr. TV 058 din 22 septembrie 1993 pentru televiziune, acordată Societății Comerciale „Cinemar” — S.R.L., pentru postul TV—CINEMAR din Cluj-Napoca, potrivit art. 37 lit. c) din Legea audiovizualului nr. 48/1992.

Această măsură a fost luată de Consiliul Național al Audiovizualului ca urmare a nerespectării de către societatea comercială a Somației publice nr. 13.377 din 29 noiembrie 2000.

PREȘEDINTELE CONSILIULUI NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI,
ȘERBAN MADGEARU

București, 19 februarie 2001.
Nr. 10.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate : Centrul pentru relații cu publicul și agenții economici, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro